

«Ἦμουν ἐκεῖ στὸ ποταμὸ ποῦ κατοικοῦν Νεραίδες
 Κ' ἐπῆγα, Βένδερ, νὰ μοῦ εἰποῦν καὶ κ' ἐμὲ τὸ ριζικό μου.
 Κι' αὐτὲς χτυποῦσαν τὰ νερὰ καὶ μούβρεξαν τὰ ρούχα.»
 «Μέτη, ἐκεῖ στὸν ποταμὸ οἱ δρόμοι εἶν' ὄλο ἄμμο,
 Μὰ σὺ ἔχεις καὶ πρόσωπο καὶ χέρια ξεγδαρμένα.»
 «Στοὺς βρυκολάκους ἤμουνα ὅλη τὴν νύχτα, Βένδερ,
 Ἐτράθηξα γιὰ νὰ τοὺς δῶ πῶς σέρνουν τὸ χορὸ τους
 Κ' ἐξέγδαρα τὰ χέρια μου στ' ἀγκάθια καὶ στοὺς βάτους.»
 «Οἱ βρυκολάκοι στὸν χορὸ τὸν Μάη τὸν μῆνα πιάνουν
 Σὲ λειθαδάκια πράσινα καὶ λουλοδοσπαρμένα·
 Τώρα χειμῶνας παγωνιά στὴν πλάση βασιλεύει
 Καὶ μόνο κρύος ἄνεμος σφυροκοπᾷ στὰ δάση.
 Στῶν βρυκολάκων τὸν χορὸ δὲν ἤσουν κυρὰ Μέτη.»
 «Στοῦ Πέτρου Νίλσεν ἤμουνα ὅλη τὴν νύχτα, Βένδερ.
 Ἦρθε καὶ μοῦ τραγούδησε καὶ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὸ σπῆτι
 Κ' ἐδιάβηκα καὶ ποταμούς καὶ δάση γιὰ νὰκούσω
 Τραγοῦδι δυνατώτερο κί' ἀπὸ τὸν χάρο ἀκόμα.
 Μὲ συνεπῆρε στὴν νυχτιὰ γιὰ νὰ μὲ ξαφανίσῃ·
 Τώρα τὸ ξέρω ἡ δύστυχη πῶς μέλει νὰ πεθάνω.»

Στὴν πόρτα τοῦ κοιμητηριοῦ ἔβαλαν μαύρη σκέπη·
 Χτυπᾷ ἡ καμπάνα θλιβερά—ἀπέθανε ἡ Μέτη—
 Ἀκολουθᾷ τὸ λείψανο ὁ Βένδερ καὶ στενάζει :
 «Ἄχ! πάει ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ πιστὰ σκυλιὰ μου »

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ λέγων ἀληθείας τὰς ὁποίας δὲν πιστεύει, εἶνε ὁ μεγαλύτερος ψεύστης.

Ἡ ζηλοτυπία, ὅταν δὲν κολακεύει τὴν γυναῖκα, τὴν προσβάλλει.